

De verschijning van de Heere Jezus aan tien discipelen

Ds. J. IJsselstein - Lukas 24:36-46

Liturgie:

Psalm 35:1

Psalm 119:9 / 35:13

Lezen Lukas 24:36-46

Psalm 103:1,2,6,7

Psalm 85:3

Psalm 56:5,6

Jongens en meisjes, het gebeurt wel eens, als iemand een belangrijke baan of een hoge positie krijgt, dat zo iemand ineens oude vrienden niet meer interessant vindt. Ik ben rijk, voornaam, slim, geleerd. Maar mijn ouders...? Die zijn dom. En mijn vrienden van vroeger...? Die zijn zo gewoontjes... Nee, voor mij is dat niet meer interessant.

Dat *had* de Heere Jezus ook kunnen denken na Zijn opstanding.

Mijn lijden is nu voorbij. Nu ben Ik opgestaan in heerlijkheid en majesteit. Trouwens, die discipelen (toen Ik zo leed, zo verdrietig was, zo bang was in Gethsémané), die discipelen hebben Mij toen allemaal alleen gelaten.

Was het niet logisch geweest als de Heere Jezus had gezegd: Laat ze maar, Ik heb al zoveel ellende met die mannen meegemaakt?

Weet je, dat is ook zo bijzonder aan de goede dienst van de Heere. Daarom krijg je daar ook nooit spijt van. Daarom wordt je daar ook zo gelukkig van.

Wij doen zoveel zonden. *Wij* lopen weg. *Wij* verloochenen de Heere.

En...? Daarna komen wij weer terug...? Nee, daarna komt *Hij* altijd weer naar *ons* toe.

Iedere keer weer. En Hij brengt ons altijd weer terug.

Het is zoals we zongen uit Psalm 103: Hij weet wat van Zijn maaksel te verwachten is.

We zijn zwak van moed en klein van krachten, en stof van jongs af aan geweest.

Je zegt: de Heere zal Zich wel voor Zijn kinderen schamen.

Nee, het is andersom. In Hebréeën 2:11 staat dat Hij Zich *niet* schaamt om Zijn kinderen, Zijn broeders te noemen.

Maar als het weer zover is dat *wij* verdwalen en Hij ons opzoekt, dan moeten *wij* ons diep schamen, en dat doen we dan ook. Dan schamen we ons diep.

Kom, jongens en meisjes, stel niet uit om de Heere te zoeken. Het is zo'n goede dienst. Je krijgt er echt nooit spijt van.

We gaan vanmorgen in de preek zien *hoe* de Heere Zijn discipelen, die onbetrouwbare weglopers, opzoekt.

Het is 's avonds laat, op de eerste dag van de week, op de dag van de opstanding. *Dan* al, direct na Zijn opstanding, zoekt Hij Zijn discipelen op.

En zeker in de beschrijving van het Evangelie van Lukas gaat het om *hen*, om die discipelen. Alles is gericht op het zoeken van de *discipelen*: de boodschap van de

engelen, de boodschap van de vrouwen, de boodschap van de Emmaüsgangers, het is er allemaal opgericht dat Zijn *discipelen* zullen gaan geloven in de opgestane Heere.

Alles wat de Heere doet, is gericht op het zoeken van hen, die Hem verlaten hebben. Op het zoeken van hen, voor wie Hij leed en stierf.

De tekst voor de preek van vanmorgen kunt u vinden in Lukas 24:36-46. Wij overdenken samen het voorgelezen Schriftgedeelte, waarvan ik u samenvattend alleen nog het zesendertigste vers zal voorlezen. Lukas 24:36:

En als zij van deze dingen spraken, stond Jezus Zelf in het midden van hen, en zeide tot hen: Vrede zij ulieden!

Het thema voor de preek is:

De verschijning van de Heere Jezus aan Zijn discipelen.

We letten bij deze eerste verschijning van de Heere Jezus aan Zijn tien discipelen op twee aandachtspunten: we letten als eerste op hun schrik, en als tweede op Zijn antwoord.

Dus twee gedachten:

1. Hun schrik

2. Zijn antwoord

Als eerste dus:

1. Hun schrik

De deur is op slot. Om de vrees der joden. Er is ook zoveel gebeurd, zoveel onrecht en geweld de laatste dagen... En dan al die berichten van deze dag... ‘Doe de deur maar goed op slot!’

Zo schrijft de evangelist Johannes het ook: *Als het dan avond was, op denzelven eersten dag der week, en als de deuren gesloten waren, waar de discipelen vergaderd waren om de vreze der Joden (ze zijn bang!), kwam Jezus en stond in het midden, en zeide tot hen: Vrede zij ulieden! (20:19)*

Ze zijn bang. En je weet, jongens en meisjes, hoe dat gaat als je bang bent. Dan doe je de gordijnen dicht en de deur op slot. Maar dan nog, erg gerust ben je niet. Je kent dat wel: je voelt je hart van binnen kloppen en iedere keer als je iets hoort, dan schrik je!

Maar goed, als je met elkaar bent en met elkaar een beetje aan de praat raakt, dan zakt dat gevoel langzaam maar zeker wel een beetje.

Ze praten met elkaar. Ze spreken met elkaar over (zo staat in vers 36), over ‘*deze dingen*’. Over de dingen die er de laatste dagen gebeurd zijn.

Eerst was daar dat onverwachte en ook onbegrijpelijke lijden en sterven van hun Meester. En nu vandaag die berichten van Maria Magdalena, van de vrouwen, van de Emmaüsgangers en van Petrus.

Maar, hoe het ook is en wat men ook zegt: zij zijn Hem kwijt.

Ze moesten Hem ook kwijt. Want zoals zij het dachten, zo *kon* het niet.

Ze dachten dat Hij Koning zou worden. En dat zij als ministers links en rechts naast Zijn troon mochten zitten. Dat was *hun* hoop. Dat was *hun* verwachting. Dat waren *hun* plannen. Maar *Gods* plan was anders. De Messias moest lijden en sterven. In plaats van hen. Maar dat begrepen ze niet.

En dus? Ja, hoe is het nu met die discipelen?

Nou, net zoals het nog wel eens kan zijn in het leven van Gods kinderen.

Eerst was alles zo mooi: er was zoveel liefde, zoveel troost en zoveel licht in het omgaan met de Heere. In het lezen van de Bijbel, in het lezen van de Schriften. In het luisteren naar het preken over het Woord, in het lezen van dingen over de Bijbel. In het persoonlijk gebed. In onderlinge gesprekken met andere kinderen van God.

Maar toen verdween dat allemaal een beetje. Langzaam, maar steeds meer...

De vroegere troost werd zo troosteloos. En het vroegere licht werd langzaam maar zeker steeds donkerder.

‘Ik snap het niet meer... Het lijkt allemaal weg te gaan.’

Zeker, liefde en verlangen, dat is er nog wel. Maar verder? Verder raak ik steeds meer alles kwijt. En van binnen raakt alles steeds meer overhoop...

U zegt: *waarom* doet de Heere dat?

Hierom: om in het hart *plaats te maken* voor de Zaligmaker.

Ja, maar Hij was er toch al? Ze kenden Hem toch al?

Ja, dat is waar. Maar ze kenden Hem op *hun manier*. Ze kenden Hem een beetje.

Ze verwachtten veel van Hem, maar het was allemaal op *hun eigen manier*.

Maar de Heere wil Zijn kinderen meer leren. Hij wil ze meer leren van wie ze zelf zijn en van Wie God is en van Wie Christus is.

Hij wil hen meer leren *van henzelf*. Wat hebben deze discipelen in de afgelopen dagen gezien en geleerd wie *zij* zijn. Toen het vuur van hun ijver brak. Toen hun hartelijke liefde ontaardde in wegvluchten, vloeken en verloochenen. Van hen zelf is er niets overgebleven dan: ‘wees mij zondaar genadig. Ik was een kind van Adam. Ik verdiende de dood. Maar U gaf mijn leven. Maar nu, na alles wat ik gedaan heb, nu bid ik: Ai, laat van mij Uw Heilige Geest niet scheiden. Houdt U me toch vast, want ik... ben alles kwijt!’

De Heere wil Zijn kinderen meer leren van: wie ze zelf zijn. Maar Hij wil ze tegelijkertijd ook meer leren Wie God is en Wie Christus is.

Hoe doet de Heere dat dan? Door dit, wat je daar nu in gedachten voor je ziet, op die zondagavond.

Ze wisten het zo goed. *Wij* zullen met U sterven. *Wij* zullen ons leven voor U geven.

Wij zullen U al *onze* liefde waardig schatten. Maar nu is het allemaal weg. Ze zijn hun Meester kwijt. Ze kunnen niet meer geloven. Ze zijn alles kwijt.

En dan... dan(!) komt Jezus. En dat is nog zo.

Terwijl ze spreken over al die vragen waar ze mee zitten, over al die geruchten die ze gehoord hebben. In hun samenkomst. Daar komt de Zaligmaker, op het alleronverwachts. En we hopen en we bidden met elkaar dat het vanmorgen ook hier in de kerk zo zal zijn. Zoals staat in vers 36: *Toen stond Jezus zelf in het midden van hen en zei tot hen: vrede zij ulieden!*

U zegt misschien ook wel bij uzelf: vroeger was het licht. Maar nu is het zo donker.

Vroeger wist ik het allemaal. Maar nu weet ik het niet meer.

Wanneer wordt het toch weer licht in mijn leven? Wanneer zal Hij Zich weer aan mij laten zien? Wanneer zal ik Hem kennen, meer en dieper kennen? Wanneer zal mijn ziel Hem mogen omhelzen?

Ach, wanneer...?

En waar?

Waar? Hier, in het samenkomen op de zondag. Daarom zegt de schrijver van de Hebreënbriev ook (in Hebreëen 10:25) ‘veracht de onderlinge bijeenkomsten, de zondagse diensten niet’. Hier wil Christus Zich openbaren, juist aan zulke mensen, die het niet meer weten.

Wanneer? Als ik niets meer heb van mezelf, dan ongeloof en onvermogen om te geloven.

Dan, *dan* staat Jezus ineens in het midden en zegt: *Vrede zij ulieden.*

Geen boosheid, geen verwijt. Niet: ‘Jullie, weglopers!’

Nee, jongens en meisjes, zo is onze Heere Jezus niet. Hij geeft mild en verwijt niet. En dus zegt Hij: *Vrede zij u.*

Hij gaat van vrede spreken (en dat is nog zo) in harten van discipelen die het niet meer weten. In de harten van hen die alles kwijt zijn. Daar waar het aanvankelijke licht gedooft lijkt te zijn, omdat het alles zo anders is gelopen dan dat *wij* hoopten.

We hebben, jongens en meisjes, zo’n goede Meester, zo’n lieve Heere en Zaligmaker.

Zij konden niet geloven. En *wij* kunnen het ook niet.

Zij waren ontrouw. En *wij* zijn het ook.

En dus heeft Hij alle reden om voor altijd weg te blijven. Om nooit meer naar hen en naar ons om te kijken.

Maar Hij blijft trouw. Hij laat hen en Hij laat ons nooit los. En Hij doet altijd wat Hij gezegd heeft. Wat Hij gezegd heeft in Johannes 14: *Ik zal u geen wezen laten, Ik kom weer tot u!* (14:18)

Hij verlangt om hen te zien en om hen te troosten. Hij verlangt ernaar om *u* te zien en *u* te troosten, *u* die het niet meer weet. Maar Hij doet het wel op Zijn manier.

En als Hij dan komt, dan zegt hij: *Vrede zij u.* Vergeving, van zoveel kwaad dat *u* hebt gedaan. *Vrede zij u.* *Vrede met God* door het bloed van het kruis.

Het is laat in de avond. Ze waren bang. Daarom zitten de gordijnen ook dicht, daarom zit de deur ook op slot. Maar gelukkig, al pratend zakt de angst wel een beetje.

Maar nu...? Wat hadden ze blij en vertroost moeten zijn. Maar nu ineens... Nu schrikken ze zich een ongeluk!

Dat...? Dat is een geest! Dat is een mens zonder lichaam!

Schrik, paniek!

Help! Een geest!

Maar Hij zei tot hen (vers 38): *Wat bent u ontroerd, en waarom klimmen zulke overleggingen (zulke gedachten) in uw harten?*

Ze schrikken geweldig! Van dat onverwachte komen in hun midden. Ineens staat Hij daar.

Ze schrikken, maar er zijn ook *overleggingen* in hun hart. Verkeerde gedachten,

ontkenning, afweer... Ja, er is wel liefde tot Jezus, maar diep in hun hart is er ook afkeer van dat van de laatste dagen: lijden, sterven en opstaan uit de dood.

En dan dat rustige antwoord. Jongens, kinderen (in vers 39 en 40): *Zie Mijn handen en Mijn voeten; want Ik ben het Zelf; tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vlees en benen, gelijk u ziet, dat Ik heb!*

Ik ben geen geest. Ik ben uw Zaligmaker. Dit zijn verkeerde gedachten. Het is niet waar. En u hebt er ook geen reden voor. En u ontnemt uzelf de troost en de blijdschap van dit moment.

Kijk maar (in vers 40): *En als Hij dit zeide, toonde Hij hun de handen en voeten.* Hier, kijk maar. De tekens, de littekens van de spijkers in Mijn handen en voeten. Om hun angst en hun vrees weg te nemen.

Maar ze blijven twijfelen. Eerst door angst (in vers 37), en dan (in vers 41) door ongeloof. Hebt u hier iets om te eten misschien? Ja, nog wat restjes, van vis en van honingraat.

En Hij at het voor hun ogen.

De eetproef doorstaan: Ik ben geen geest, Ik ben de Zaligmaker.

En ze geloven? Nee, dat staat er nog steeds *niet*.

En dus schrijft Lukas verder. Want het gaat niet om Zijn zichtbare verschijning. Het gaat niet om wat ze *zien* met hun ogen. Het gaat ook hier, net als bij de Emmaüsgangers, om *Zijn woorden*.

We lezen in vers 44: *En Hij zeide tot hen: Dit zijn de woorden(!), die Ik tot u sprak, als Ik nog met u was, namelijk dat het alles moest vervuld worden, wat van Mij geschreven is in de Wet van Mozes, en de Profeten, en Psalmen.*

Heel de Bijbel is er vol van. Van Mij! Het is hetzelfde als wat de Heere zei tegen de Emmaüsgangers. Het staat in de Schriften. In de boeken van Mozes, in de Profeten, in de Psalmen, en Ik heb het u zegt: *dat het moest*. Dat het moest volgens Gods eeuwige raadsplan, volgens Gods eeuwige verlossingsplan. Dat uitgevoerd moest worden.

Hij opent de Schriften. Hij opent hun hart. Hij haalt als het ware de blinddoek van voor hun geestelijke ogen weg. Kijk maar in vers 45: *Toen opende hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden.*

Je zegt: Waarom heeft de Heere dat niet gedaan *voor* Zijn lijden? Dan was dit toch allemaal voorkomen? Twee dingen zal ik noemen.

a. Als eerste dit: Zijn lijden moest volmaakt zijn. Iedereen moest Hem verlaten, zelfs Zijn vrienden, zelfs Zijn discipelen. Hij leed *voor* hen, maar Hij moest ook lijden *onder* hun ongeloof, hun onbegrip en hun verlaten. En hoe zwaar en smartelijk was dat lijden!

b. En het tweede is dit: het was om hen te leren. Wat? Dit, dat ze uit zichzelf de noodzaak van lijden en sterven helemaal niet inzagen. En daarom moesten ze eerst alles wat ze gekregen hadden en wat ze zo koesterden kwijt.

Want Jezus gaat van vrede spreken (en dat is nog vaak zo) tegen mensen die zo verward zijn van binnen, tegen mensen die alles kwijt zijn, tegen mensen die het niet meer weten.

De grond is onder hun voeten weggeslagen. Alle houvast zijn ze kwijtgeraakt.

En *dan*, juist *dan*, komt de Zaligmaker als een Redder om zulke drenkelingen op te rapen.

Er is hier iets van heilige orde in het werk van God in het leven van deze mannen. Zeker, de Heilige Geest is vrij in Zijn manier van werken. En wij begrijpen er helemaal niets van. Maar anderzijds valt het wel op, dat diezelfde Geest toch soms ook een bepaald patroon beschrijft in Zijn werk.

Dit patroon: ze hebben genoten van de eerste liefde, van die wonderlijke momenten met hun Meester, vol van vurige liefde en ijver. Maar in hun hart was nog zo weinig zicht op de noodzaak van het lijden, van het bloed van de stervende Zaligmaker.

En hoe geeft de Heere daar dan zicht op? Vaak door een weg van (in de ervaring van ons hart) alles *kwijt* raken. Door een weg van verwarring, donkerheid en vertwijfeling bij ons. Als de Heere doet wat Hij gesproken heeft door de mond van Jeremia: *Zie, dat Ik gebouwd heb, breek Ik af, en dat Ik geplant heb, ruk Ik uit, zelfs dit ganse land.*

(Jeremia 45:4)

Zo krijgen we meer zicht. Op twee dingen. (a) Op ons eigen ellendige mens zijn: op ons weggelopen, ons verlaten, ons verloochenen, ons ongelooft. En ook op (b) Zijn sterven en Zijn leven in onze plaats.

In de nacht van hun ziel, midden in hun totale verwarring, komt de Heere hen Zelf opzoeken. De deur is op slot. Ze houden alles buiten. Maar Hij komt, hoe dan ook. En Hij breekt door alle barrières heen.

En Hij *spreekt* tot hen. In een verschijning? Als een geest? Met iets heel bijzonders? Nee, met woorden, met Schriftwoorden.

Die eerder door Hem gezegd waren. Woorden waar het Oude Testament vol van is. Hij opent de Schriften. Hij spreekt door Zijn Woord. Van vrede. Van de vrede die Hij gemaakt heeft door het bloed van het kruis (Kolossenzen 1:20).

Zoals Hij nu nog steeds doet. Want Hij spreekt gewis tot elk die voor Hem leeft.

We gaan daar samen eerst van zingen uit Psalm 85:3.

*Merk op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft;
Hij spreekt gewis tot elk, die voor Hem leeft,
Zijn gunstgenoot, van blijden troost en vreê,
Mits hij niet weer op 't spoor der dwaasheid treê.
Voorwaar, Gods heil is reeds nabij 't geslacht,
Hetwelk Hem vreest en Zijne hulp verwacht;
Opdat er eer in onzen lande woon'
En zich aldaar op 't luisterrijkst vertoon'.*

De Heere komt. De deur is op slot, maar het houdt Hem niet tegen. De Heere komt uiteindelijk Zelf naar Zijn discipelen toe. Dat hoefde niet. Want zij waren weggelopen, zij hadden Hem verlaten en zij hadden Hem zelfs verloochend. Maar Hij verlangt naar hen. En Hij houdt Zijn woord. En zo is dat nog steeds.

En als Hij dan komt, dan spreekt Hij met Zijn *woorden*. Dan gaat Hij Zijn kinderen troosten door hen te *leren*. Door hen te leren, net zoals de juf of de meester de kinderen op school, jullie, jongens en meisjes, Bijbelwoorden, Bijbelteksten leert.

Zo, maar toch ook een beetje anders. Want we leren die woorden van de Heere uit de Bijbel dan niet alleen met ons hoofd, of zoals jullie uit je hoofd, maar we leren die woorden ook met ons hart. En zo veranderen die woorden ons hart en ons leven.

Die woorden worden door het werk van de Heilige geest in ons hart levend en krachtig.

De Heilige Geest draagt ze in ons binnenste en ze scheppen leven in onze dood, ze ontsteken licht in onze duisternis en ze geven troost in ons verdriet. Niet zomaar troost, als van een zacht zakdoekje wat tranen wegveegt waardoor ik me weer wat gelukkiger voel, maar Hij troost ons door ons *meer geloof te geven in Zijn woorden*.

Je zegt: hoe gaat dat dan?

Nou zo: dan blijven die woorden uit de Bijbel, uit de Schriften, geen woorden van letters alleen, die je kunt lezen. Maar door de Heilige Geest worden die woorden levend en krachtig. *Ze doen iets!* En dat is nog zo. Die woorden doen iets met je, met je hart, met je leven. Die woorden zijn levend en *maken levend*.

En dat kan je weten. Als Hij komt met Zijn woorden. Als Hij gaat spreken tot je ziel. Dan *doet dat kracht in je ziel*. Dat zie je hier ook. Bij het zien van de tekenen van de littekens van de spijkers in Zijn handen en voeten, blijft er nog twijfel. Maar als de Heere de Schriften opent en hun hart opent, dan lees je niets meer van tegenspraak of twijfel. Als de Heere zo spreekt door Zijn woord, dan *klaart het duister van je hart op*. Dan wordt het licht, dan wordt het helder. Dan wordt waar: in Uw licht zien wij het licht (Ps. 36:10). Als de Heere zo spreekt door Zijn woord, dan *overwint dat al ons ongelooft* en al onze twijfel. Daar lees je hier dan ook helemaal niets meer van. En als de Heere zo spreekt, dan *verblijdt dat ook je hart*. Als de Heere na zoveel bange tegenspoed van vrede gaat spreken tot je ziel. En je iets laat zien, iets leert (ja, want voelen is fijn, maar het gaat om onderwijs, het gaat om *leren*), als de Heere je iets leert en laat zien van dat het *moest*. En dat hij het ook *gedaan* heeft, voor *mij*, persoonlijk. Dan brengen de woorden die de opgestane Heere tot Zijn discipelen spreekt hen vooral *ook op een ander spoor in hun leven*. Wat ze vroeger niet kenden, wat ze vroeger niet wisten, wat ze vroeger niet begrepen en ook niet wilden, dat wordt hen nu tot verwondering. Er komt vanaf nu een andere gang in hun leven. Straks gaan ze er in roemen: in het kruis, in de opstanding! En als de Heere zo in je leven gaat spreken door Zijn woorden (nogmaals, dat kun je weten!) *dan vergeet je dat ook nooit meer*. Zoals de dichter zegt: geen leed zal het ooit uit mijn geheugen wissen.

Hij spreekt. Hij opent hun verstand (vers 45) en dan verstaan zij, dan geloven zij de Schriften.

Zij komen achteraan, Hij gaat voorop. *Hij* komt. *Hij* doet het. *Hij* spreekt, *Hij* opent hun verstand. En dan pas gaat er bij *hen* iets veranderen. Met andere woorden: dit laat zo zien, dat alles bij Hem vandaan komt. Alles is en komt van God.

Zij en al Gods kinderen zijn van zichzelf blind. We hebben de Schriften wel, maar we begrijpen ze niet. En wat we lezen, kunnen we niet plaatsen en geloven we niet. Zoals Paulus zegt in 1 Korinthe 2: de natuurlijke mens begrijpt de dingen van de Geest van God niet.

Dus *horen* we het wel allemaal, maar tegelijkertijd zuchten Gods dienaars, zoals Christus Zelf ooit zuchtte: Wie heeft onze prediking geloofd? En aan wie is de arm des Heeren geopenbaard (Jesaja 53:1)? Wij hebben u op de fluit gespeeld, maar u hebt niet gedanst. We hebben u klaagliederen gezongen, maar u hebt niet geweend (Mattheüs 11:17). En dus zijn al onze woorden tevergeefs, als de Geest van de Heere niet komt en die woorden gebruikt. Als Hij Zelf niet gaat spreken.

Want niemand is van zichzelf in staat om de Schriften te verstaan, om werkelijk te geloven wat in de Bijbel staat. En niemand kan tot de Vader komen dan door Christus, dan door het werk van de Heilige Geest (Johannes 6:44).

We zijn van onszelf, zoals Paulus zegt in Efeze 2, dood door de zonden en de misdaden. Onbekwaam tot enig geestelijk goed, geneigd tot alle zonde, twijfel en ongelooft.

Totdat..., totdat de Heere Zelf komt. *Toen* lichamenlijk, zichtbaar, maar vooral *met Zijn woorden*. En daar ging het, ook toen, om.

Totdat..., totdat de Heere Zelf komt. Ook *nu!* En door Zijn Heilige Geest gaat spreken door het *Woord*. En die woorden met leven en kracht laat inwerken in het diepst van ons bestaan.

Hij opent ons binnenste. Hij wekt leven in onze dood. En vanaf dat moment houdt Hij niet op om ons te leren.

Wat? De inhoud van de *Schriften*. Hij werpt licht op de *Schriften*. Op woorden die je duizend keer gezien, gehoord en gelezen kan hebben. Zoals dit woord: Als een lam is Hij ter slachting geleid. Door Zijn striemen is ons genezing geworden. Want God heeft onze ongerechtigheden op Hem doen aanlopen. Letters, woorden, maar nu ineens doen die woorden *kracht*. Nu bij het licht van de Heilige Geest zie ik dat dat *moest*. En dat Hij dat gedaan heeft, voor mij.

Woorden, zoals dit woord van Paulus uit Romeinen 4:25: Welke overgeleverd is om onze zonden en opgewekt om onze rechtvaardigmaking.

En dan zie en geloof ik: Zijn dood was nodig voor mijn leven. En Zijn betaling was voldoende. En daarom heeft de Vader Hem opgewekt uit de dood. En mij met Hem.

Zie je dat alles in één keer? Geloof je dat alles in één keer? Ben je dan voor je leven lang voorzien? Nee. Maar je *weet het wel*, als het licht doorbreekt in de donkerheid van de nacht van je ziel. Als het licht doorbreekt, meer dan vroeger. Als je een helderder zicht hebt gekregen op de Zaligmaker. En Hij het door Hem gewerkte geloof vaster geworteld en gefundeerd heeft in de Schriften, in het woord en in de betrouwbare beloften van het Woord.

Maar ook deze mannen, al Gods kinderen, blijven hier op de aarde leerlingen, discipelen. De zon gaat langzaam op. Niet in één keer. Het gaat stapsgewijs. Zoals de Spreuken-dichter zegt (4:18): *Het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe.*

En dus bidden we blijven, o opgestane Heere, *dat uw Geest ons ware wijsheid leer, ons oog verlicht, de nevels op doe klaren, dat onze ziel de wonderen zie en eer, die in Uw wet, die in Uw Woord, alom zich openbaren.*

Nog even terug, jongens en meisjes, jongelui, naar het begin.

Waarom is de dienst van de Heere zo'n gelukkige dienst?

Hierom. Je zou verwachten dat de Heere Jezus, na alles wat de discipelen gedaan hebben, na alles wat wij gedaan hebben, zou denken: Ik ben klaar met deze mensen. Ik heb het vaak genoeg geprobeerd, maar ze willen gewoon niet. Ze zijn gevluht, ze hebben Mij verloochend, ze geloven niet dat Ik opgestaan ben..., Ik ben helemaal klaar met die mensen!

En toch, ondanks alles wat wij gedaan hebben en nog steeds aan zonden doen, toch is onze Heere en Zaligmaker zo niet.

Als ik daaraan denk, dan schaam ik me diep: ‘Heere, U bent zo goed, ik ben zo slecht.’ Maar dan weet ik me ook zo gelukkig: Hij noemt mij ondanks alles Zijn kind.

Hij houdt me altijd vast.

Ik vergeet Hem. Maar Hij vergeet mij niet.

Ik loop weg. Maar Hij zoekt me op en brengt me terug.

Ik zondig. Maar Hij laat het me zien en vergeeft het me.

Ik kan Zijn woorden maar niet geloven. Maar Hij *geeft* me geloof.

Hij heeft alles voor me gedaan. Niet één keer, maar dat blijft zo.

Met God, met de Heere Jezus, jongelui, heb je alles. Echt, alles! Leven! Eeuwig leven!

Alsjeblieft, zoek God. Je zult Hem vinden.

Want *Hij* zoekt mensen, zoals ik en jij.

Amen.